

ฉบับที่: 263 – มิถุนายน 2026

ความรู้สึผูกพันเป็นส่วนหนึ่ง, อัตลักษณ์ & สุขภาวะที่ดี

ประสิทธิภาพส่วนบุคคล

แบกรับสิ่งอื่นที่มากกว่าแค่เรื่องงาน

โดย โย เสี่ยว ฮุย – ที่ปรึกษาฝ่ายโซลูชัน นวัตกรรม และความเป็นเลิศ, อีแอมไดนามิก
ประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC)

1

ประสิทธิภาพของทีม

นำทีมโดยปราศจากข้อสมมติฐาน

โดย โซเนีย ฮิลลารี – ที่ปรึกษาฝ่ายโซลูชัน นวัตกรรม และความเป็นเลิศ, อีแอมไดนามิก
ประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC)

2

ประสิทธิภาพขององค์กร

จากพันธมิตรสู่การลงมือทำในทุก ๆ วัน

โดย ชาร์มี คาร์ม – กรรมการผู้จัดการ ประจำประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ ออสเตรเลีย
และนิวซีแลนด์

3

มุมมองและสุขภาพ

การพักผ่อนของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

โดย ซิน หยวน ไลว์ – ผู้อำนวยการฝ่ายโซลูชัน นวัตกรรม และความเป็นเลิศ, อีแอมไดนามิก
ประจำภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC)

4

ฉบับพิเศษ

จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เดือนแห่งความภาคภูมิใจ (Pride Month) สิ้นสุดลง...

โดย ซาลินี กุมารจัน – ที่ปรึกษาอาวุโส โครงการ อีแอมไดนามิก ประเทศมาเลเซีย

5

IN
THIS
ISSUE:

แบบ

รับสิ่งอื่นที่มากกว่าแค่เรื่องงาน

เมื่อพนักงานคนหนึ่งเดินเข้าไปในห้องประชุมหรือร่วมโต๊ะอาหารกลางวัน กับทีม สิ่งที่พวกเขาคาดหวังจากห้องโดยสังขยาตนเองคืออะไร? สำหรับพนักงานที่มี "อัตลักษณ์ของกลุ่มคนกลุ่มน้อย" การคาดหวังต่อนั้นมักจบลงด้วยความตระหนักว่าตนเองคือ "คนเพียงคนเดียว" ในห้องนั้น สถานะการอยู่ตัวคนเดียวที่เกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในแผนกเทคนิค, การเป็นตัวแทนกลุ่มชาติพันธุ์เพียงคนเดียวในทีมผู้บริหาร, พนักงานที่มีความหลากหลายทางระบบประสาท ที่กำลังพยายามปรับตัวเข้ากับโครงสร้างองค์กรที่เข้มงวด หรือการเป็นคนที่ย่างมากที่สุดในบริษัทสตาร์ทอัพที่ทำงานกันอย่างรวดเร็ว.

โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เรารู้สึกสบายใจมากกว่าเมื่อได้อยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีการสนทนาหรือปฏิสัมพันธ์ที่คล้ายคลึงกัน การขาดการเชื่อมโยงที่คุ้นเคยนี้ทำให้พนักงานที่เป็นกลุ่มคนกลุ่มน้อยต้องอยู่ใน "สภาวะเฝ้าระวัง" อยู่ตลอดเวลา แทนที่จะได้พักสักงานอย่างเต็มที่ สมองของพวกเขา กลับต้องคอยอ่านบรรยากาศและความเคลื่อนไหวของกลุ่ม คอยจัดการกับมุมมองที่คนอื่นมีต่อความแตกต่างของตนเอง และต้องคอยคัดกรองทุกคำพูดอย่างระมัดระวังก่อนที่จะเอ่ยออกมา การกลั่นกรองภายในใจเช่นนี้กลายเป็น "ภาระงานที่มองไม่เห็น" อันหนักอึ้ง ซึ่งคอยสูบชีวิตพลังงานและความคิดสร้างสรรค์ที่จำเป็นต่อการทำงานในบทบาทหน้าที่จริง ๆ ของพวกเขาไปจนหมด.

การเป็น "คนเพียงคนเดียว" ยิ่งกระตุ้นให้เกิด "ปรากฏการณ์สปอตไลท์" ที่ซึ่งทุกความสำเร็จจะถูกจับจ้องอย่างหนัก และทุกความล้มเหลวก็เช่นกัน รายงาน Women in the Workplace (2018) โดย LeanIn.Org และ McKinsey & Company ระบุว่า

พนักงานที่มีสถานะอยู่ตัวคนเดียวมักถูกตรวจสอบและจับตามองอย่างเข้มงวดมากกว่าเพื่อร่วมงานคนอื่น ๆ โดยความล่าช้าและความล้มเหลวของพวกเขามักถูกนำมาเสนอด้วยกล้องจุลทรรศน์ นอกจากนี้ พวกเขายังมีแนวโน้มที่จะรู้สึกว่าการกระทำของตนส่งผลกระทบต่อผู้อื่นในแง่บวกหรือแง่ลบต่อทุกคนที่มีอัตลักษณ์เหมือนกัน ซึ่งสร้างความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลาว่า ความผิดพลาดเพียงครั้งเดียวจะถูกมองเป็นการตอกย้ำภาพจำเหมารวม (Stereotypes) ของกลุ่มตน ยิ่งไปกว่านั้น สถานะการอยู่ตัวคนเดียวยังสร้าง "ภาระในการเป็นตัวแทน" กล่าวคือ ในการพูดคุยเรื่องความหลากหลาย การจ้างงาน หรือประเด็นทางวัฒนธรรม พนักงานเหล่านี้มักถูกคาดหวังให้เป็นกระบอกเสียงแทนกลุ่มอัตลักษณ์ของตน โดยไม่คำนึงถึงความเชี่ยวชาญหรือความเชี่ยวชาญส่วนบุคคลเลย.

เพื่อรับมือกับความกดดันที่สะสมเหล่านี้ พนักงานกลุ่มน้อยหลายคนจึงต้องเลือกใช้วิธี "การสวมหน้ากาก" หรือ "การสลับสับเปลี่ยนพฤติกรรม" เพื่อให้กลมกลืนไปกับวัฒนธรรมหลักขององค์กร แม้ว่าการปรับเปลี่ยนลักษณะพฤติกรรม สติปัญญา หรือแม้แต่การแต่งกายอาจช่วยปกป้องพวกเขาจากอคติได้ในระยะสั้น แต่ต้นทุนที่ต้องจ่ายในระยะยาวนั้นสูงมาก งานวิจัยของ McCluney และคณะ (2019) พบว่า การต้องสลับสับเปลี่ยนพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลาจะบั่นทอนทรัพยากรทางสมองและขัดขวางประสิทธิภาพในการทำงาน การต้องพยายามทำตัวให้ "จืดจาง" เหมือนกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ซึ่งลดทอนการแสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริง และเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ภาวะหมดไฟในที่ส

สิ่งที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้

1. สลับสับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างมีสติและจดจำที่ชัดเจน.

ความอว้างว้างการสลับสับเปลี่ยนพฤติกรรม เป็นทางเลือกในการทำงานที่ผ่านการใช้โครงสร้างอย่างดี การรักษาเส้นแบ่งไว้ให้ชัดเจนระหว่าง “บทบาทหน้าที่ในฐานะมืออาชีพ” กับ “ตัวตนที่แท้จริง” จะช่วยป้องกันภาวะหมดพลังทางอารมณ์ที่เกิดจากการต้องสวมหน้ากากอยู่ตลอดเวลาได้ (McCluney และคณะ, 2019) เมื่อเราใช้การปรับตัวนี้เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนอาชีพที่ควบคุมได้ แทนที่จะเป็นบทบาทการแสดงที่ต้องทำสิ่ง ๆ ใดในทุก ๆ วัน ผลกระทบและความเหนื่อยล้าจากมันจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด

2. ใช้การตอบโต้อย่างละมุนละม่อม .

เมื่อต้องเผชิญกับการแสดงออกที่เหยียดหรือลดทอนคุณค่าโดยไม่รู้ตัว พนักงานที่เป็นกลุ่มคนกลุ่มน้อยไม่จำเป็นต้องเลือกแค่การเฉยเฉยหรือการเผชิญหน้าอย่างรุนแรงเสมอไป Sue และคณะ (2019) ได้นำเสนอแนวคิดเรื่อง “การตอบโต้อย่างละมุนละม่อม” ซึ่งเป็นคำตอบกลับที่ผ่านการคิดคำนวณมาอย่างดีและมีความยืดหยุ่น ตัวอย่างเช่นการวางความคิดกลับไม่ให้หลุด โดยไม่ทำลายมารยาทในการทำงานร่วมกัน การใช้คำถามเพื่อขอความชัดเจนต่อไปนี่คือตัวอย่างของแนวทางดังกล่าว:

- “ช่วยอธิบายเพิ่มเติมหน่อยได้ไหมคะ / ครบถ้วนที่พูดแบบนี้หมายความว่าอย่างไร?”
- “ขอบคุณมากที่ได้ไหมคะ / ครบถ้วนอะไรทำให้คุณคิดหรือสับสนขึ้นมาแบบนี้?”

คำถามเหล่านี้จะช่วยปกป้องเส้นแบ่งขอบเขตของเรา กระตุ้นให้เพื่อนร่วมงานได้กลับไปทบทวนความคิดของตัวเอง และช่วยป้องกันไม่ให้พนักงานกลุ่มน้อยต้องแบกรับต้นทุนทางอารมณ์จากปฏิสัมพันธ์นี้ไปเรื่อย ๆ สัปดาห์.

3. สร้างระบบนิเวศที่คอยสนับสนุน.

พนักงานกลุ่มน้อยไม่ควรพึ่งพาเพียงแต่ที่ทำงานในสายงานตรงของตนเองเท่านั้น เพราะทีมอาจจะขาดมุมมองเฉพาะเจาะจงที่จะทำความเข้าใจประสบการณ์ที่พวกเขาต้องเจอในแต่ละวัน การกระตือรือร้นสร้างความสัมพันธ์ผ่านกลุ่มเพื่อนที่ทำงานที่ไว้วางใจร่วมกัน, การมีพี่เลี้ยงต่างแผนก หรือเครือข่ายมืออาชีพภายนอกองค์กร จะช่วยให้ได้รับความเข้าใจและคำยืนยันที่มีคุณค่า การฟื้นฟูความรู้สึกผูกพันเป็นส่วนหนึ่งผ่านชุมชนที่จริงใจเช่นนี้ เป็นหนึ่งในกระบวนทัศน์ที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการต่อสู้กับภาวะหมดพลัง ซึ่งเกิดจากการต้องคอยปกป้องตัวตนที่แท้จริงเอาไว้ (Cortopassi, Quinn & Nicolas, 2024)

4. สลัดภาระในการเป็นตัวแทนทิ้งไป.

คนทำงานที่มีสถานะอยู่ตัวคนเดียว ต้องคอยเตือนตัวเองอย่างมีสติอยู่เสมอว่า พวกเขาไม่ใช่โฆษกหรือกระบอกเสียงของคนทั้งหมดที่มีประชากรศาสตร์แบบเดียวกับ ความผิดพลาดของพวกเขาไม่ได้เป็นตัวตัดสินขุมชนของพวกเขา และความสำเร็จของพวกเขาที่เป็นสิริของพวกเขาก็โดยสมบูรณ์ Thompson และ Sekaquaptewa (2002) ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ประสิทธิภาพในการทำงานที่ลดลงอันเนื่องมาจากสถานะการอยู่ตัวคนเดียวนั้น จะยิ่งแย่ลงไปอีกเมื่อบุคคลนั้นรับเอาความเชื่อที่ว่าตนเองต้องเป็นตัวแทนของกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนตนเข้าไว้ไม่ไถ่ เมื่อพนักงานกลุ่มน้อยหยุดเอาผลงานในแต่ละวันของตนไปผูกติดกับความคาดหวังของคนทั้งกลุ่ม พวกเขาที่จะสามารถปลดปล่อยพลังงานทางสมองให้กลับมาโฟกัสกับงานที่สำคัญจริง ๆ ได้.

บทสรุป

แม้ว่าความตั้งใจที่ดีที่ซ่อนอยู่จากการเป็น “คนเพียงคนเดียว” อาจนับถือนอกเหนือจากการทำได้ แต่เมื่อพนักงานกลุ่มน้อยเลือกที่จะปรับตัวเองอย่างมีกลยุทธ์ตามช่วงเวลาที่เหมาะสม รู้จักสร้างเส้นแบ่งขอบเขตเพื่อป้องกันตัวตน และสลัดความกดดันที่ต้องเป็นตัวแทนของคนที่กลุ่มทิ้งไป พวกเขาจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพส่วนบุคคลได้ด้วยการปกป้องพลังงานทางจิตใจของตนเอง ซึ่งจะช่วยให้พวกเขา มีความชัดเจนในความคิดและมีแรงกายแรงใจที่จะทำงานออกมาได้อย่างดีที่สุด.

Sheau Huey Ho
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และ
เป็นเลขาธิการสมาคม
จิตวิทยาอาชีพ (APAC)

References:

- Leanin.Org and McKinsey & Company. (2018). Women in the Workplace 2018. <https://womenintheworkplace.com/2018>
- McCluney, C. L., Robottom, K., Lee, S., Smith, R., & Major, M. (2019). The costs of codeswitching. *Harvard Business Review*. <https://hbr.org/2019/11/the-costs-of-codeswitching>
- Sue, D. W., Alarid, S., Aword, M. N., Glesner, E., Collie, C. Z., & Mendez, N. (2019). Disarming racial microaggressions: Microintervention strategies for targets, white allies, and bystanders. *The American Psychologist*, 74(1), 128–142. <https://doi.org/10.1037/amp0000296>
- Cortopassi, A. C., Quinn, D. M., & Nicolas, G. (2024). Identity concealment, burnout, and therapeutic relationship quality among psychology trainees with concealeable stigmatized identities. *PLOS ONE*, 19(9). <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0290897>
- Thompson, M., & Sekaquaptewa, D. (2002). When being different is detrimental: Solo status and the performance of women and racial minorities. *Analyses of Social Issues and Public Policy*, 2(1), 183–203. <https://doi.org/10.1111/j.1530-2415.2002.00037.x>

LEAD
IDEAS SKILLS

นำทีมโดยปราศจาก ข้อสมมติฐาน

ผู้จัดการคนหนึ่งนัดประชุมช่วงค่ำ โดยทักท้วงตัวเองว่า “ทุกคนน่าจะสะดวกเข้าร่วม”

หัวหน้าทีมคนหนึ่งสังเกตเห็นความหมายโปรเจกต์ใหญ่ที่โดดเด่นและมีโอกาสเติบโตสูงให้กับพนักงานที่เป็นคุณแม่ลูกอ่อน เพราะคิดไปเองว่า “ตอนนี้น่าจะมีเรื่องให้อجازاتเยอะอยู่แล้ว”.

พนักงานคนหนึ่งนั่งเขียนใบที่ประชุม และถูกประเมินเขียน ๆ ไปแล้วว่าเป็นคน “ไม่กระตือรือร้นในการทำงาน”.

หลายปีก่อน ตอนที่ตัดสินใจเรียนจบและกำลังเดินสายสัมภาษณ์งาน ดิฉันเคยพูดประโยคหนึ่งออกมา ซึ่งมันคือคำนิยามของ “อคติที่ไร้สำนึก” อย่างแท้จริง — ดิฉันตัดสินใจทักท้วงไปเองว่าผู้จัดการต้องเป็นผู้ชาย! พอโดนทักท้วงและแก้ไขให้ถูกต้อง ดิฉันถึงกับช็อกกับตัวเองมาก! ทำให้ดิฉันตั้งต้นสรุปแบบนี้บนะ?... ประสบการณ์ครั้งนั้นกลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่ให้กับดิฉันและหล่อหลอมมุมมองของดิฉันใหม่ทั้งหมด.

เหตุการณ์เหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยเจตนาที่ร้ายแรงอะไรเลย แต่มันอาจถูกขับเคลื่อนด้วยความเกรงใจ (ที่คิดไปเอง) อคติ และการทักท้วงตัวเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือน “ระบบขับเคลื่อนอัตโนมัติที่มองไม่เห็น” และเป็นตัวกำหนดทิศทางของวัฒนธรรมในการทำงานของเราโดยไม่รู้ตัว.

ในสถานที่ทำงานทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC) ทุกวันนี้ ทีมบริหารโครงการหนึ่งทีนี้อาจประกอบไปด้วยผู้คนจากทั้ง 5 เจเนอเรชัน, ภูมิภาคที่หลากหลาย, มีตารางการทำงานแบบไฮบริด, มีคนที่มีการต้องดูแลครอบครัว, พนักงานต่างชาติ, พนักงานที่มีความหลากหลายทาง

ระบบประสาท, ความหลากหลายทางเพศสภาพ ตลอดจนเพื่อนร่วมงานที่มาจากบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ความหลากหลายนั้น “มีอยู่แล้วในท้องนี้” แต่ความเอื้อเฟื้อและความเท่าเทียมจะเกิดขึ้นจริงได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่า “ทุกคนได้รับการเชื่อเชิญให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในบทบาทด้วยหรือไม่”.

บ่อยครั้งที่ผู้จัดการมักนำทีมโดยใช้ “ทางลัดทางความคิดที่มองไม่เห็น” เช่น การคิดทักท้วงตัวเองเกี่ยวกับเรื่องความพร้อมในการทำงาน, สถิติการสื่อสาร, ความทะเยอทะยาน, ภาระหน้าที่ในครอบครัว, การให้ความสำคัญกับคนที่ “เสียงดังที่สุด” หรือแม้กระทั่งคำว่า “ความเป็นมืออาชีพ” สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นข้อสมมติฐานที่สามารถส่งผลกระทบต่อโอกาส ความไว้วางใจ และประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างเฉียบพลัน งานวิจัยจาก McKinsey & Company (2020) พบว่าพนักงานที่ร้อยละ 84 ระบุว่าตนเองเคยเผชิญกับการถูกเหยียดหรือลดทอนคุณค่าโดยไม่รู้ตัว ในที่ทำงาน ในขณะที่พนักงานที่รู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่ง จะมีความกระตือรือร้นและผูกพันกับองค์กรมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด.

การเป็นผู้หน้าที่เปิดรับความหลากหลาย ไม่ใช่เรื่องของความน่าเชื่อถือที่สัมพันธ์กับสมรรถนะ หรือการนำทีมด้วยความหวังดีที่ว่า “พูดอะไรก็ได้” หากแต่เป็นเรื่องของการ “เลือกที่จะตั้งคำถามและไต่ถามมากกว่าการด่วนสรุปด้วยความมั่นใจ” ผู้จัดการที่ดีจะเปลี่ยนข้อสมมติฐานและการคิดไปเอง ให้กลายเป็นการตั้งคำถาม ความยืดหยุ่น และการให้เกียรติซึ่งกันและกันอย่างสม่ำเสมอ

คู่มือสำหรับผู้
จัดการ

ตรวจสอบข้อสมมติฐานก่อนตัดสินใจ

หลีกเลี่ยงการมอบหมายโอกาสในการทำงาน โดยตัดสินใจจาก “ข้อจำกัดส่วนตัว” ของพนักงานที่เราคิดไปเอง แทนที่จะทบทวนเขาเองว่านี่เป็นพ่อแม่คนคงไม่สะดวกเดินทางไปที่งานต่างพื้นที่ หรือพนักงานระดับจูเนียร์ยังไม่พร้อมที่จะนำเสนองาน ให้เปลี่ยนเป็นการเอ่ยปากถามพวกเขาอย่างเปิดเผยและเป็นธรรม

ใช้ภาษาที่เปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม

การปรับเปลี่ยนคำพูดเพียงเล็กน้อยสร้างความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ได้ คำถามที่ว่า “มีอะไรที่เราจะสนับสนุนเพื่อให้คุณทำงานนี้ได้สำเร็จไหม?” ให้ความรู้สึกที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากคำว่า “คุณไหวกับงานนี้หรือเปล่า?” การใช้ภาษาที่เปิดรับและให้เกียรติจะช่วยสร้าง “พื้นที่ปลอดภัยทางจิตใจ” โดยไม่ทำให้การสนทนาถูกเป็นทางรอนธิดหรือต้องระแวดระวังมากขึ้นไป

สร้างความยืดหยุ่นให้เป็นมาตรฐานของทีม

สำหรับทีมในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC) ที่ทำงานข้ามพื้นที่และข้ามวัฒนธรรม ความยืดหยุ่นมักเป็นเส้นแบ่งระหว่าง “ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง” กับ “การเพิกเฉยเฉยๆ” ผู้จัดการควรสลับสับเปลี่ยนเวลาประชุมให้ยืดหยุ่นกับทุกเขตเวลา ให้ความสำคัญกับวันหยุดทางศาสนาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และหลีกเลี่ยงการให้รางวัลหรือชื่นชมเฉพาะคนที่แสดงความคิดเห็นโดยไม่จับต้นตอต้นเท่านั้น

แสดงออกถึงการเป็นพันธมิตร
ที่พร้อมสนับสนุนอย่างชัดเจน

การเป็นพันธมิตรที่พร้อมสนับสนุนกลุ่มคนที่หลากหลาย ไม่ใช่การแสดงละครฉากใหญ่เพื่อภาพลักษณ์ขององค์กร หากแต่คือการมองที่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างสม่ำเสมอ เช่น การช่วยพูดแทรกเพื่อดึงบทสนทนากลับมาเมื่อมีคนโดนขจัดขั้วและในที่ประชุม การให้เครดิตเจ้าของไอเดียอย่างถูกต้องแม่นยำ และการกล้าที่จะตั้งคำถามเมื่อเห็นอคติเกิดขึ้นในที่

สิ่งที่ควรทำ และ ไม่ควรทำ
สำหรับผู้จัดการ

สิ่งที่ควรทำ

- เอ่ยปากถาม ดึงว่าทักท้วงตัวเอง
- เปิดกว้างและสนับสนุนสไตล์การสื่อสารที่หลากหลาย
- ทำให้ความยืดหยุ่นเป็นเรื่องปกติในที่ โดยไม่มองว่าเป็นเรื่องเขินอาย
- เปิดโอกาสและเชื้อเชิญคนที่เขินอายกว่าให้เข้ามามีส่วนร่วมในบทสนทนา

สิ่งที่ไม่ควรทำ

- อย่าคาดหวังให้พนักงานที่เป็นกลุ่มน้อยต้องมาคอยให้ความรู้เรื่องความหลากหลายแก่คนอื่น ๆ
- อย่าให้รางวัลกับคนนั่งประจำโต๊ะได้แต่ไม่เอาใจจดใจมาด้วย มากกว่าผลลัพธ์ของงาน
- อย่าใช้บุคคลที่ขึ้นอยู่กับรากฐานของชาติ เพาะรวม
- อย่ามองว่าเรื่อง DEI (ความหลากหลาย ความเท่าเทียม และการยอมรับร่วมกัน) เป็นหน้าที่ของฝ่าย HR เท่านั้น

รายงานจาก Deloitte Insights (2016) ระบุว่า ผู้นำที่เปิดรับความหลากหลายจะแสดงออกถึง ความยุติธรรม ความโปร่งใส และความมุ่งมั่นในการทำความเข้าใจความแตกต่างของแต่ละบุคคลอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้ว สติสการนำทีมแบบนี้จะสร้างสิ่งที่มีพลังมหาศาลขึ้น นั่นคือการสร้างทีมที่พนักงานจะใช้พลังงานแปลกในการสวมหน้ากากเพื่อปิดกั้นตัวตน และหันมาทุ่มเทพลังงานส่วนใหญ่ไปกับการสร้างสรรคผลผลิตที่มีคุณค่าให้ทีมองค์กรอย่างแท้จริง

อนาคตของการเป็นผู้นำในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (APAC) จะไม่ใช่พื้นที่สำหรับผู้จัดการที่รอบรู้และมีคำตอบให้ทุกเรื่อง หากแต่จะเป็นของผู้ที่นำ “พร้อมจะรับฟัง... ก่อนที่จะด่วนตัดสินใจหรือตีปาดยุติตราใด”

Sonia Hillary

ที่ปรึกษาฝ่ายไอทีอาวุโส มริคัสสัน และ-ความเป็นเลิศ, ซิงแนมไดนามิก ประสิทธิภาพเอเชียแปซิฟิก (APAC)

References:
 • McKinsey & Company. (2020). Understanding organizational barriers to a more inclusive workplace. <https://www.mckinsey.com/capabilities/people-and-organizational-performance/our-insights/understanding-organizational-barriers-to-a-more-inclusive-workplace>
 • Deloitte Insights. (2016). Six signature traits of inclusive leadership. <https://www2.deloitte.com/us/en/insights/topics/talent/six-signature-traits-of-inclusive-leadership.html>

จากพันธมิตรสู่ การลงมือทำในทุก ๆ วัน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่อง Devil Wears Prada 2 ในฉากการประชุมกัน เลขาของบริษัทได้เตือนเธอให้หลีกเลี่ยงการใช้คำบางคำที่อาจถูกมองในแง่ลบตามหลักการของ DEI (ความหลากหลาย ความเท่าเทียม และการยอมรับร่วมกัน) จากเหล่านั้นทำให้ฉันกลับมาคิดทบทวนว่า ฉันคือแนวทางที่ถูกต้องจริง ๆ หรือไม่ในการหยิบยกประเด็นต่าง ๆ ขึ้นมาพูดคุยในที่ทำงาน? แนวทางที่ผู้คนต้องคอยระแวดระวังจนเกินเหตุกับการใช้คำพูด การอธิบายสถานการณ์บางอย่าง หรือแม้กระทั่งการยกปัญหาขึ้นมาพูด เพราะกลัวว่าจะไปทำให้คนอื่นไม่พอใจ แต่การที่เช่นนี้ เรากำลังปกป้องสิทธิ์ของกลุ่มคนกลุ่มน้อยจริง ๆ หรือเราแค่กำลังทำไปเพื่อให้ "ติ๊กถูกผ่านเกณฑ์" (Ticking the box) ตามนโยบาย DEI เท่านั้น?

วัฒนธรรมที่เปิดรับความหลากหลายไม่ได้สร้างขึ้นเพียงแค่ผ่านนโยบาย DEI เท่านั้น หากแต่เป็นผลพลอยมาจากการลงมือทำอย่างสม่ำเสมอที่ทำให้คุณรู้สึกปลอดภัย รู้สึกว่าตนเองมีตัวตน และได้รับการสนับสนุน สามารถของการเป็นพันธมิตรที่พร้อมสนับสนุน (The three phases of allyship) ได้ระบุไว้ว่า ชั้นแรกเริ่มต้นด้วย "ความตระหนักรู้" (Awareness) นั่นคือการรู้เท่าทันอคติและสิทธิพิเศษของตนเองอย่างลึกซึ้ง รวมถึงการมองเห็นความไม่เท่าเทียมที่มีอยู่ในกลุ่มหรือในบริษัท ชั้นที่สองเรียกว่าการก่อให้เกิด "การลงมือทำ" (Action) คือการใช้พื้นที่หรือบทบาทที่เราใช้ในการส่งเสริมเพื่อต่อต้านการเลือกปฏิบัติ และขั้นที่สามคือ "การผสมรวมเข้าด้วยกัน" (Integration) เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมแห่งการเปิดรับความหลากหลายให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งสะท้อนคิดถึงการกระทำและแนวปฏิบัติต่าง ๆ ในที่ทำงาน เพื่อให้มั่นใจว่าเรากำลังเป็นรูปทุกมุมอย่างแท้จริงและจากใจจริง ซึ่งในบทความนี้ ฉันจะมุ่งเน้นไปที่ขั้นตอนที่สองเป็นหลัก.

เราสามารถขับเคลื่อนใน "ขั้นของการลงมือทำ" (Action stage) ได้ ผ่านโมเดลการเป็นพันธมิตรแบบ "3S".

มองให้เห็น

สถานการณ์

- ▶ ชะลอความเร็วลงสักนิด และคอยสังเกตสัญญาณของการกีดกันหรือการไม่ยอมรับร่วมกันในสถานการณ์ทั่วไปทุก ๆ วัน:
  - อนุมัติโครงการโดยพูดแทรกหรือขัดจังหวะอยู่บ่อย ๆ ในขณะที่กำลังพูดเห็นของเขา/เธอไม่มีความสำคัญบ้างไหม?
  - อนุมัติร่วมงานกับใครสักคนในทีมที่กำลังโดนเพิกเฉย หรือโดนกีดกันออกนอกสมมติฐานไหม?
  - อนุมัติลูกค้าหรือคำพูดไหนที่กำลังสร้างความอึดอัดใจให้แก่คนอื่น แม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้ตั้งใจก็ตามใช่หรือไม่?
  - องค์กรมีการคิดที่กีดกันไปเองเกี่ยวกับภาระหน้าที่ในการดูแลครอบครัว, เพศสภาพ, ชตาพันธุ์, ภูมิหลัง หรือความสามารถของใครบางคนอยู่หรือไม่?

สื่อสาร

อย่างมีจุดมุ่งหมาย

- ก้าวเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อปรับเปลี่ยนสถานการณ์ เพราะไม่ว่าการกระทำของคุณจะเล็กน้อยเพียงใด มันก็ยังมีคุณค่าเสมอ
- ▶ พูดทักท้วงเมื่อมีคนโดยขัดจังหวะ: เช่น "จิบ/ผมคิดว่าเมื่อสักครู่เขา/เธอยังพูดไม่จบนะครับ/ค่ะ เราลองฟังเขา/เธอให้จบก่อนดีกว่า"
  - ▶ ดึงทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในบทสนทนาอยู่เสมอ: ด้วยการใช้วลีว่า "คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับเรื่องนี้บ้าง?"
  - ▶ ช่วยเตือนเตือนผู้ที่ด่วนสรุปหรือคิดไปเองและสนับสนุนให้พวกเขาตรวจสอบข้อมูล: โดยเตือนตัวเองเสมอว่า หากมีข้อสงสัยให้ถามเพื่อความชัดเจนจะดีกว่า
- พึงระลึกไว้เสมอว่า นี่ไม่ใช่แนวทางเพื่อการเผชิญหน้าหรือทะเลาะเบาะแว้ง แต่คือการแสดงจุดยืนที่ชัดเจนและนับถือ (Assertive) เมื่อคุณสังเกตเห็นพฤติกรรมที่มีการกีดกันเกิดขึ้น ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยสร้างความไว้วางใจในตัวผู้แนะนำและความรู้สึกลดภัยจากการลงมือทำแก่ทุกคนในทีม

สนับสนุน

อย่างสม่ำเสมอ

- บทบาทของการเป็นพันธมิตรจะกระทบพลังที่ยั่งยืน เมื่อเราแสดงออกถึงการสนับสนุนอย่างสม่ำเสมอ
- ▶ ให้เครดิตและชื่นชมบุคคลนั้นอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ ในเรื่องที่เป็นผลงานหรือความคิดความชอบของพวกเขา
  - ▶ เข้าไปสอบถามเป็นการส่วนตัว เมื่อคุณสังเกตเห็นว่าอาจจะมีปัญหาหรือสัญญาณความไม่สบายใจเกิดขึ้น
  - ▶ เป็นกระบอกเสียงและเป็นผู้สนับสนุนให้แก่พวกเขา ในพื้นที่หรือการประชุมที่พวกเขาไม่ได้มีโอกาสเข้าร่วม
  - ▶ สร้างความยืดหยุ่นในการทำงาน เพื่อปกป้องเวลาของครอบครัวและสุขภาพที่ดีของพวกเขา
- แนวทางปฏิบัติเหล่านี้จะช่วยยกระดับการเป็นพันธมิตร จากการเป็นเพียงแค่สัญลักษณ์หรือแนวคิดลอย ๆ ให้กลายเป็นระบบที่ชัดเจนและใช้ได้จริงในองค์กร.

Sharmini Karim
กรรมการผู้จัดการ ปรึกษาและโค้ชด้าน HR
สิงคโปร์ ฮ่องกง และเวียดนาม

หลังจากงานสัปดาห์ที่ต้องเข้าประชุมอย่างมาราธอนไม่เว้นแต่ละวัน และต้องปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าและเพื่อนร่วมงานอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่จะช่วยให้คุณกลับมามีพลังอีกครั้งคืออะไร?

ในฐานะที่ตัวเองเป็นคนประเภทอินโทรเวิร์ต (Introvert) ซึ่งช่วยฟื้นฟูพลังงานของจนได้ดีที่สุดคือ การได้อยู่เงียบ ๆ คนเดียวโดยไม่มีใครมารบกวน แต่เพื่อนสนิทของฉันคนหนึ่งกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่จะช่วยเติมพลังให้เธอคือ "การได้เชื่อมโยงกับผู้คน" เธอจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันทีหลังจากได้ไปกินข้าวกับเพื่อน ๆ ได้ร่วมทำกิจกรรมสนุก ๆ หรือแค่ได้เอาตัวเองไปอยู่ท่ามกลางผู้คน นั่นคือวิธีที่เธอใช้ปลดปล่อยความตึงเครียดและทำให้รู้สึกเบาสบายขึ้น

เรามักจะได้ยินคำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลตัวเอง (Self-care) อยู่น้อย ๆ เช่น การนอนหลับให้มากขึ้น, การหยุดพักสายตา, การไปเที่ยวพักผ่อน, การออกกำลังกาย หรือการฝึกเจริญสติ เป็นต้น ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเคล็ดลับที่ดีมาก เพียงแต่ว่า "การพักผ่อนและการฟื้นฟูร่างกายนั้นเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลอย่างยิ่ง".

บุคลิกภาพ ภาระหน้าที่ และสิ่งที่เราต้องเผชิญในแต่ละวัน ล้วนส่งผลต่อรูปแบบการฟื้นฟูพลังงานที่แตกต่างกันไป คนเป็นพ่อแม่ก็ต้องคอยดูแลลูกเล็ก ๆ หรือต้องดูแลพ่อแม่ที่แก่ชรา อาจต้องการเพียงแค่ "ช่วงเวลาสั้น ๆ" ที่พวกเขาไม่ต้องคอยแก้ปัญหาหรือตอบสนองความต้องการของใคร ส่วนคนที่ต้องจำกักร้านสุขภาพ ต้องรับมือกับอาการล่าเรื้อรัง หรือมีพลังงานที่จำกัดโดยที่คนอื่นอาจมองไม่เห็น ก็อาจจำเป็นต้องพักผ่อนมากขึ้น ๆ ให้น้อยขึ้นตลอดทั้งวัน แทนที่จะต้องนั่งประชุมติดต่อกันยาว ๆ หรือต้องแบกรับความกดดันจากการถูกคาดหวังให้ "ดูแลนายพร้อมตัวต่อได้ตลอดเวลา".

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมคำแนะนำแบบกว้าง ๆ ทั่วไป จึงไม่ได้ตอบโจทย์หรือเข้ากับชีวิตของคุณเสมอไป ก่อนที่คุณจะตัดสินใจว่าสิ่งไหนจะช่วยให้คุณได้ สิ่งที่จะสำคัญยิ่งกว่าก็คือการทำความเข้าใจก่อนว่า "อะไรกันแน่ที่กำลังสูบพลังของคุณไป" เมื่อเราเข้าใจสาเหตุนี้แล้ว การฟื้นฟูร่างกายและจิตใจก็จะตรงจุดและมีประสิทธิภาพมากขึ้น.

ถ้าอย่างนั้น มีอะไรที่เราสามารถปรับเปลี่ยนให้ต่างไปจากเดิมได้บ้าง?

1. ชัดเจนกับตัวเองให้มากขึ้นว่าอะไรคือสิ่งที่สูบพลังคุณไปจริง ๆ

ดร. ซอนดรา ดาลตัน-สมิธ (Dr. Saundra Dalton-Smith) ได้ให้ข้อคิดที่ช่วยเตือนสติได้เป็นอย่างดีในหนังสือของเธอที่ชื่อว่า Sacred Rest ว่า "การพักผ่อนนั้นมีความหมายที่กว้างกว่าแค่การนอนหลับ" กรอบความคิดของเธอได้อธิบายถึงความเหนื่อยล้าในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งรวมถึง ความล้าทางร่างกาย, ทางจิตใจ, ทางอารมณ์, ทางสังคม, ทางประสาทสัมผัส, ทางความคิดสร้างสรรค์ และทางจิตวิญญาณ ซึ่งก็คือเหตุผลว่าทำไมแค่การ "หยุดพักผ่อน" ทั่วไป ถึงไม่ได้ทำให้เรารู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาเสมอไป

ตัวอย่างเช่น หากคุณรู้สึกเหนื่อยล้าแม้ว่าจะได้พักผ่อนแล้วก็ตาม แต่กลับรู้สึกวุ่นวายที่ก้าวอยู่นิ่งขยับขยับไปมา ซ้ำๆ ซักอย่าง หรือไม่ได้เชื่อมโยงกับสิ่งที่มีคุณค่าต่อคุณเลย ความเหนื่อยล้านี้มักเกิดจาก "ภาวะหมดพลังทางจิตวิญญาณ" ไม่ใช่ทางร่างกาย ดังนั้น สิ่งที่คุณต้องการอาจไม่ใช่การนอนหลับที่มากขึ้น แต่คือการให้เวลาตัวเองได้กลับไปเชื่อมโยงกับความหมาย เป้าหมาย หรือเหตุผลหลัก (The bigger "why") ว่าคุณกำลังนี้ไปเพื่ออะไร

ยิ่งเราให้ความสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่สูบพลังเราไปมากเท่าไร เราก็ยิ่งสามารถฟื้นฟูร่างกายและจิตใจได้อย่างตรงจุดและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น

2. รู้เท่าทันตัวเองเมื่อความรู้สึกผิดเริ่มเข้ามาครอบงำ

พวกเราหลายคนมักจะแสดงความอ่อนโยนมากขึ้นเมื่อต้องทำงานที่บ้าน (Work from home) รับผิดชอบต่อคนในทันที หรือตอบตกลงรับงานทั้ง ๆ ที่ตัวเองหมดพลังไปแล้ว เพียงเพราะเรากลัวว่าคนอื่นจะมองเราอย่างไร ความกดดันในลักษณะนี้สามารถสูบพลังเราได้อย่างมหาศาลในแบบของมันเอง การรู้เท่าทันตัวเองในช่วงช่วงเหล่านี้มักเป็นก้าวแรกในการเปลี่ยนพฤติกรรมเดิม ๆ จากนั้นลองถามตัวเองว่า "สิ่งนี้จำเป็นจริง ๆ หรือมันแค่กำลังเข้าไปเพราะความรู้สึกผิดกันแน่?" ในบางครั้ง ทางเลือกที่ดีต่อสุขภาพมากกว่าคือการอนุญาตให้ตัวเองได้วางเดิณออกมาพักบ้าง เลือกที่จะตอบขอความช่วยเหลือ หรือแค่เลือกที่จะพักผ่อนโดยไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลมาอ้างเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตัวเอง

3. ปกป้องช่วงเวลานั้นให้เล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนที่ความเหนื่อยล้าจะสะสมจนเกินแก้

การฟื้นฟูร่างกายและจิตใจไปบ้างเป็นครั้งเป็นครั้งเป็นเรื่องใหญ่เสมอไป การไปเที่ยวพักผ่อนบ่อย ๆ อาจช่วยให้จิตใจ และสิ่งที่สร้างแรงบันดาลใจแตกต่างกันขึ้นคือ "นิสัยเล็ก ๆ น้อย ๆ" ที่เราทำอย่างสม่ำเสมอ การสร้างพื้นที่ให้ตัวเองได้หายใจหายคอระหว่างการประชุม, การลุกไปทานข้าวเที่ยงให้ห่างจากหน้าจอคอมพิวเตอร์, การเดินออกไปสูดอากาศข้างนอกสัก 15 นาที หรือการกำหนดเวลาเลิกงานและปิดคอมพิวเตอร์ให้ชัดเจนขึ้น สิ่งเหล่านี้สามารถช่วยป้องกันไม่ให้เราต้องสู่ภาวะหมดพลังด้วยซ้ำ และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเลือกวิธีการที่ตอบโจทย์และเหมาะสมกับตัวคุณเองมากที่สุด

4. หากคุณเป็นผู้ที่มัก จงระวังส่งสัญญาณที่คุณแสดงออกโดยไม่รู้ตัว

วัฒนธรรมในที่ทำงานมักถูกสร้างขึ้นจากพฤติกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ในทุก ๆ วัน คุณอาจจะส่งอิเมจลบตึงเครียดเพียงเพราะมันเป็นช่วงเวลาที่คุณสมองแล่นและทำงานได้ดีที่สุด แต่ที่ของคุณอาจจะตีความสิ่งนี้ว่า "ฉันต้องแสดงความอ่อนโยนในด้วยเหมือนกับ" การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเล็ก ๆ เช่น การใช้ฟังก์ชัน "ตั้งเวลาส่งอีเมล", การปกป้องช่วงเวลาที่ต้องใช้สมาธิสูง หรือการแสดงให้เห็นถึงการทำงานและการใช้ชีวิตที่เหมาะสมอย่างเปิดเผย สิ่งเหล่านี้สามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เราคิด

ท้ายที่สุดแล้ว "การฟื้นฟูพลังงานเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล" ซึ่งส่งผลเราไปอาจไม่ใช่เรื่องที่น่าเห็นใจได้ชัดเจนเสมอไป และสิ่งที่ช่วยให้เรากลับมาพลังอีกครั้งก็อาจมีหน้าที่ที่ไม่เหมือนกันสำหรับทุกคน บางที ส่วนหนึ่งของของการสร้างสถานที่ที่เปิดรับความหลากหลายและเท่าเทียม (Inclusive workplace) อาจเป็นการร่วมกันสร้างพื้นที่ว่างเพิ่มขึ้นอีกนิด เพื่อรองรับความแตกต่างเหล่านี้ขึ้นของกันและกัน

References: Dalton-Smith, S. (2017). Sacred Rest: Recover Your Life, Renew Your Energy, Restore Your Sanity. FaithWords.

การพักผ่อน LOOKS DIFFERENT FOR EVERYONE

Xin Yuan Low
ผู้อำนวยการฝ่ายโซลูชัน
นวัตกรรม และความเป็นเลิศ, อี
แมเนจเม้นต์ประจำภูมิภาคเอเชีย
แปซิฟิก (APAC)

จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่เดือน

แห่งความภาคภูมิใจ สิ้นสุดลง...

เทศกาล Pride Month มักจะนำมาซึ่งการแสดงออกถึงการสนับสนุนที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนโลโก้บริษัทเป็นสีรุ้ง, การจัดแคมเปญภายในองค์กร, การโพสต์ข้อความผ่านสื่อสังคมออนไลน์ รวมถึงการจัดกิจกรรมเฉลิมฉลองต่าง ๆ ความพยายามเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญ เพราะช่วยสร้างความตระหนักและเพิ่มการมองเห็นให้แก่สังคม แต่หลังจากที่เดือน Pride Month สิ้นสุดลง องค์กรต่าง ๆ ควรกระตุ้นเตือนและตั้งคำถามกับตัวเองอย่างซื่อสัตย์ว่า “จะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้?”

ในหลาย ๆ องค์กร ชั้นเคลือบเรื่อง DEI (ความหลากหลาย ความเท่าเทียม และการยอมรับร่วมกัน) มักจะตื่นตัวขึ้นมาเฉพาะในช่วงเดือนแห่งการสร้างความตระหนักอยู่บ้างเดือนเท่านั้น ทว่าความหลากหลาย ความเท่าเทียม และการยอมรับร่วมกันอย่างยั่งยืน ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแค่จากการเฉลิมฉลองหรือการสนับสนุนเชิงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่ “การเปิดรับอย่างแท้จริง” จะสะท้อนผ่านประสบการณ์ในที่ทำงานทุก ๆ วันของพนักงาน ว่าพวกเขาได้รับการเคารพ มีพื้นที่ปลอดภัยทางจิตใจ ได้รับการรับฟัง และได้รับการยอมรับในสิ่งที่พวกเขาเป็นจริง ๆ หรือไม่.

จากประสบการณ์ของเราในการทำงานร่วมกับผู้นำและองค์กรต่าง ๆ พบว่า บริษัทที่มีภาพพร้อมและเติบโตด้าน DEI ในระดับที่สูงกว่า มักจะปฏิบัติกับเรื่องการยอมรับและความเท่าเทียมเสมือนเป็น “ส่วนหนึ่งของการสร้างวัฒนธรรมองค์กร” ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ความคิดริเริ่มของฝ่าย HR หรือเป็นแค่แคมเปญประจำปีเท่านั้น โดยเรื่องนี้จะถูกหลอมรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมผู้นำ การสื่อสาร การตัดสินใจ และแนวปฏิบัติในการดูแลบุคลากรในทุก ๆ วัน.

ตัวอย่างเช่น องค์กรต่าง ๆ อาจจะร่วมเฉลิมฉลองกับพนักงานกลุ่ม LGBTQ+ ในช่วง Pride Month แต่การยอมรับร่วมกันอย่างยั่งยืนนั้น หมายถึงการมองเห็นลึกลงไปถึงตัวนโยบาย, แนวปฏิบัติในการสรรหาบุคลากร, การมีตัวแทนของกลุ่มคนหลากหลายในระดับผู้นำ,

สวัสดิการพนักงาน และวัฒนธรรมในที่ทำงานตลอดทั้งปี นอกจากนี้ ผู้นำยังจำเป็นต้องมีศักยภาพและความมั่นใจในการรับมือกับชนบทที่นำข้อโต้แย้ง, อคติที่แฝงอยู่โดยไม่รู้ตัว รวมถึงการเหยียดหยามเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วยวิธีที่เห็นแก่ตัวและเคารพในความเป็นมนุษย์.

อีกประเด็นประเด็นสำคัญคือ งานสร้างการยอมรับและความเท่าเทียมไม่ได้เป็นเรื่องที่มองเห็นได้ชัดเจนเสมอไป ในบางครั้ง มันแฝงตัวอยู่ในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ในทุก ๆ วัน เช่น ใครคือผู้ที่ได้รับโอกาส? ความคิดเห็นของใครที่ได้รับการรับฟังในระหว่างการประชุม? พนักงานสามารถพูดคุยอย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องกลัวว่าจะโดนตัดสินได้หรือไม่? หรือผู้คนยังรู้สึกว้าพวกเขาจำเป็นต้องซ่อนตัวตนบางส่วนเอาไว้เพียงเพื่อให้เข้ากันกับคนอื่น?

พนักงานในยุคปัจจุบันกำลังให้ความสำคัญและจับตามองเรื่องเหล่านี้อย่างใกล้ชิด พวกเขาไม่ได้ดูแค่สิ่งที่องค์กรป่าวประกาศออกสู่ภายนอกเท่านั้น แต่ยังมองว่าวัฒนธรรมภายในองค์กรนั้นตรงกันสิ่งที่พูดจริง ๆ หรือไม่ ซึ่งเมื่อมีการปฏิบัติเรื่องการยอมรับและความเท่าเทียมอย่างสม่ำเสมอ พนักงานก็จะมีแนวโน้มที่จะเกิดความไว้วางใจ มีความรู้สึกผูกพัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์กร และพร้อมทุ่มเทให้กันงานมากขึ้น.

เทศกาล Pride Month สามารถเป็นจุดเริ่มต้นที่มีความหมายได้ แต่การสร้างการยอมรับและความเท่าเทียมในระยะยาวนั้น เกิดขึ้นในเดือนต่อ ๆ มาหลังจากที่แคมเปญเหล่านี้จบลงไปแล้ว เพราะ DEI ที่ยั่งยืนจำเป็นต้องอาศัยความพยายามอย่างต่อเนื่อง การที่ผู้นำรับไปเป็นผลลัพธ์ของตนเอง และความมุ่งมั่นที่จะก้าวข้ามผ่านเพียงแค่การแสดงผลออกเชิงสัญลักษณ์ ไปสู่การสร้างการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมองค์กรอย่างแท้จริง.

คำถามชวนคิด

- มีกิจกรรมหรือความพยายามในการสร้างการยอมรับและความเท่าเทียมเรื่องใดบ้าง ที่ยังคงดำเนินต่อไปในองค์กรของคุณ หลังจากแคมเปญสร้างความตระหนักจบบ้างแล้ว?
- พนักงานจากภูมิหลังที่หลากหลาย รู้สึกถึงความปลอดภัยทางจิตใจ
- องค์กรมีแนวทางอย่างไรในการสนับสนุน หรือกำหนดให้ผู้นำต้องมีส่วนรับผิดชอบต่อการแสดงพฤติกรรมที่เปิดรับความหลากหลาย?
- เรื่อง DEI เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในที่ทำงานทุก ๆ วัน หรือจะมองเห็นได้ชัดเจนเฉพาะในช่วงที่มีกิจกรรมและงานเฉลิมฉลองพิเศษเท่านั้น?

Shalini Gunarajan
ปรึกษาอาวุโส ชีวเคมีในภาค
ประเทศมาเลเซีย